

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ

Bài 5. XIN ĐƯỢC KIÊN TRUNG

Thời gian là một thách đố lớn cho sự trung thành. Ta có thể quảng đại hy sinh trong vài ngày nhưng không chắc gì có thể duy trì tinh thần đó suốt đời. Ta có thể yêu thương, buông bỏ, hợp tác hôm nay nhưng chắc gì ngày mai sẽ không cảm thấy ê chề, chán nản. Một khoảnh khắc so với một đời tựa như cái chóng qua so với cái đích thực. “Một con én không làm nên mùa xuân, một ngày đẹp trời cũng như vậy; tương tự, một ngày hay một khắc thời gian hạnh phúc không làm nên một đời hạnh phúc.” (Aristotle, *The Nicomachean Ethics*) Câu danh ngôn này không nói về những đóng góp lẻ loi như người ta thường nghĩ. Triết gia đang nói về hạnh phúc. Chúng ta thường nghĩ về những ngày tháng, những khoảnh khắc đã để lại cho ta một cảm giác êm đềm, vui vẻ. Giá như nó đừng mất đi hoặc giá như ta có thể tìm lại, ta sẽ không lãng phí nó một lần thứ hai. Nhưng những niềm vui tạm thời như thế dù có ngọt ngào đến mấy cũng luôn để lại cảm giác trống trải nhất là khi nó vừa trôi qua. Hạnh phúc đích thực phải là thứ làm tròn đầy cuộc sống. Vì vậy, người hạnh phúc thật là người tìm thấy lý do hiện hữu của mình, là người biết mình đi đâu. Chính nhờ cái “lẽ sống” ấy mà mỗi sáng ta có thể thức dậy trong hân hoan, bởi nó huy động năng lượng tích cực trong ta, nó cho ta sức mạnh vượt qua mọi trở ngại, dầm nát mọi chông gai. Không gì thê thảm hơn là hằng ngày phải đối mặt với một cuộc sống không biết vát và để làm gì.

Chúa Giêsu dứt khoát tiến về Giêrusalem, trên con đường dẫn đến thập giá. Sự kiên định đó chứng tỏ Ngài rất hạnh phúc mặc dù dưới con mắt người đời thì có vẻ ngược lại. Chúng ta không ở vị trí của người khác để biết họ có hạnh phúc hay không, nhưng sự kiên trung của họ khẳng định họ có một cuộc đời đáng sống. Giá trị cuộc sống của mỗi người ở trên hành trình; nó sẽ được lượng giá ở điểm dừng cuối cùng, vào lúc mà ta có thể nói câu “hoàn tất” dù biết rằng mọi thứ còn dở dang. Đằng sau dung nhan tàn phai của một tu sĩ cao tuổi phản chiếu vẻ đẹp mà người trẻ chưa từng biết đến, đó là vẻ đẹp của sự kiên trung. Khi tuyên khấn, chúng ta đã biết trước một hành trình chông gai và một kết thúc không bao giờ mỹ mãn. Điều chắc chắn là hành trình phải đủ dài thì các cung bậc thăng trầm mới đủ không gian cho sự thướt tha của lời ca cảm tạ. Thân lữ hành phải trải qua sóng giá mới cảm nếm được hạnh phúc chạm bên bờ. Người ta thích tu suôn sẻ, nhưng có lẽ chỉ những ơn gọi vượt qua được thử thách cam go để đi đến cùng mới là ơn gọi đẹp, nhuộm màu hồng ân. Rất nhiều ca sĩ đã thể hiện bài hát này, nhưng nó luôn da diết khó tả vào giờ khắc tiễn biệt một người về cõi thiên thu: “Nếu ngày nào Ngài lãng quên con một giây, lạy Chúa cho con giờ đây, trút linh hồn trong tay Chúa. Nếu ngày nào trần thế khiến con mãi mê, Chúa ơi xin đừng chối chê, hãy thương dìu bước con về.” (Mai Nguyên Vũ, *Khúc Cảm Tạ*).

Anna Trần Nguyệt

09.9.2024